

Arrest

nr. 225 359 van 29 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. ROGGHE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1988.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 december 2015 en dient op 18 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 maart 2017 en 9 juni 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord.

Op 19 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Bayat te zijn, en de sjiiitische geloofsleer te belijden. U bent op (...) 1376 (xxx1998) geboren in het dorp Deh Ali Dad, district Jaghato, in de provincie Ghazni. U hebt daar ook heel uw leven gewoond. Tien jaar lang hebt u school gelopen, tot u uit het land moest vertrekken. Uw vader heeft gewerkt als leraar en als dokter voor Médécins Sans Frontières (MSF) in Ghazni, maar hij werd bedreigd door de taliban. Hij keerde terug naar het dorp om op zijn land te werken tot een rugletsel hem dat belette. Hij vertrok voor behandeling naar Kaboel en ging daar ook aan de slag. Met tussenpozen van enkele weken keerde hij nog eens terug naar uw dorp. Omdat de taliban hem controleerden als hij tussen Kaboel en uw dorp reisde kwam hij niet meer op bezoek na enkele maanden. Als hij met u sprak zei hij dat hij een kledingwinkel had. Nadat jullie het land hebben ontvlucht vertelde hij u dat hij voor een civil society organisation werkte in Kaboel. Na 4 jaar verhuisde hij van Kaboel naar Mazar-e Sharif en vervolgens naar Badakhshan omdat hij problemen kende met de taliban. Ondertussen verslechterde de veiligheidssituatie in uw omgeving. De school werd soms gesloten, de taliban rekruteerden in uw streek, en lokale commandanten waren op zoek naar jongens om te misbruiken. Uw ouders besloten uit Afghanistan te vertrekken. Uw moeder bracht wat geld en enkele documenten onder bij uw pachter, S. A., en vluchtte met haar kinderen naar Kandahar, waar jullie uw vader weerzagen. U verliet samen met uw familie Afghanistan en ging naar familieleden die in Iran woonden. Zij raadden jullie aan om door te reizen naar Europa. Bij de oversteek van Turkije naar Griekenland bent u het contact met de rest van de familie kwijtgeraakt. Daarom moest u nog een tijd in Turkije blijven, om geld te verdienen voor uw verdere tocht naar Europa. U reisde via verschillende doorreislanden naar België, waar u toekwam op 17 december 2015. U vroeg in België asiel aan op 18 december 2015.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban, alsook de algemene situatie in uw regio. U roept tevens een vrees in voor discriminatie op basis van taal en etnie vanwege de Pashtun, en vreest seksueel misbruik door lokale commandanten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), kopies van twee brieven van MSF betreffende het werk van uw vader en een brief van de Norwegian Afghanistan Committee (NAC) betreffende het werk van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Uw relaas is bijzonder inconsistent en bevat onvoldoende individuele elementen die een gegronde vrees voor vervolging aantonen.

U beweert dat u vreest door de taliban gedood te worden (CGVS 2, p.19). Hierbij moet ten eerste worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geen helder en consistent beeld kon schetsen over de vrees die u koesterde in uw land van herkomst. Het mag nochtans verwacht worden van iemand die in België asiel aanvraagt dat die op een samenhangende manier kan vertellen over de reden van vertrek uit het land van herkomst en de redenen dat een terugkeer naar dat land onmogelijk is. Tijdens uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u de algemene situatie in uw regio te vrezen en dat uw vader problemen had met de taliban (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.4) en dat jullie zijn gevlucht omwille van de problemen die uw vader heeft gehad in Afghanistan die door zijn eerdere werk als dokter werd beschouwd als een spion en een verrader (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gedurende uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zegt u ook de taliban te vrezen, die in uw streek de jongeren met geweld rekruteren. U had het ook over de problemen die uw vader heeft gehad met de taliban en haalt ook aan dat Daesh (Islamitische Staat) ook rekruteerde in uw regio (CGVS, p.9). Het is opmerkelijk dat u op het Commissariaat-generaal verklaart dat u door de taliban persoonlijk werd aangesproken een preek over de jihad bij te wonen (CGVS 1, p.11-13) maar dat u dit niet aanhaalde als reden waarom u de taliban vreesde bij DVZ. Hoewel u tijdens uw eerste gehoor werd gevraagd of u nog andere ernstige problemen had dan degene die tijdens het eerste gehoor werden besproken, en u daarop ontkennend antwoordde: "Nee, ik had geen andere problemen, ik denk dat deze problemen genoeg zijn. Er zijn geen andere problemen." (CGVS 1, p.20), dringt de vaststelling zich op dat u tijdens het tweede gehoor op het CGVS nieuwe elementen heeft aangereikt. U verklaart in de loop van het gehoor plots dat u de taliban vreesde, maar ook een andere groep, de

'bachabaz', commandanten die geïnteresseerd waren in mooie jongens, om hen seksueel te misbruiken (CGVS 2, p.10). Als u wordt gevraagd waarom u tot op dat punt geen enkele melding had gemaakt van deze 'bachabaz', verklaart u dat u dat wel gezegd hebt (CGVS 2, p.10). Ook na verificatie van uw eerdere verklaringen blijft u erbij dat u het wel degelijk over de 'bachabaz' hebt gehad (CGVS 2, p.11). Dit wordt door de feitelijke vaststellingen tegengesproken, en wekt de indruk dat u uw verklaringen wijzigt doorheen uw gehoor, wat nefast is voor uw geloofwaardigheid. U voegt op het einde van uw tweede gehoor overigens ook toe dat de taliban u zouden vervolgen omdat u in het buitenland hebt verbleven (CGVS 2, p.19), opnieuw iets dat u niet eerder ter sprake hebt gebracht en dat trouwens niet geschraagd wordt door enig element in uw dossier. Het gaat hier om een blote bewering. Uit niets blijkt dat u bij terugkeer zou worden beschouwd als verwesterd, en dat u daarom een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren bij een eventuele terugkeer. Het geheel van uw verklaringen wekt de schijn dat u probeert om de algemene problemen in uw land van herkomst op uzelf te betrekken. Hoe het ook zij, het is opmerkelijk dat u geen consistente verklaringen kon afleggen over uw beweerde vrees.

Ook over de omstandigheden van uw vertrek hult u zich in vage verklaringen: u kan niet eens zeggen of het uw moeder was of uw vader die besloten heeft om Afghanistan te verlaten. U denkt eerst dat het uw vader was, omdat die problemen had met de taliban, en voegt er dan aan toe dat het misschien uw moeder was die de beslissing nam (CGVS 1, p.14). Tijdens het tweede gehoor verklaart u dan weer: "[...] het is duidelijk wat mijn eigen persoonlijke problemen waren in het dorp. Ik heb het land niet verlaten door de problemen van mijn vader, het is een probleem maar ik had mijn eigen problemen in het dorp." Om vervolgens het tegenovergestelde te verklaren: het zijn waarschijnlijk mijn ouders die hebben besloten om het land te verlaten, en het is door hun problemen dat we moesten vertrekken, want we horen samen (CGVS 2, p.14). U kan zich aanvankelijk ook niet herinneren wanneer u het land heeft verlaten. U verklaart dat het lang geleden was en dat u een kind was toen (CGVS 1, p.15). Pas na aandringen kan u het vertrek situeren tussen de Eid van ramadan en de grote Eid (=tussen 17 juli 2015 en 24 september 2015). U verklaart dat u op het ogenblik van vertrek 17 à 17,5 jaar oud was (CGVS 2, p.10) waaruit we mogen besluiten dat u nagenoeg een volwassene was, en derhalve wekt het verbazing dat u deze ingrijpende gebeurtenis niet duidelijker voor de geest kan halen.

Over de problemen die uw vader zou hebben gehad met de taliban moet voorafgaandelijk worden vastgesteld dat de documenten betreffende uw vader respectievelijk betrekking hebben op een opleiding in 1999 (Norwegian Afghanistan Committee) en tewerkstelling tussen 2001 en 2004 (Médécins Sans Frontières). De tweede brief van Médécins Sans Frontières is nauwelijks leesbaar en bevat geen identificeerbare datum. U verklaart zelf dat uw vader tijdens uw jeugd als landbouwer werkte tot hij in 1390 (=2011-2012) naar Kaboel ging voor medische behandeling (CGVS 1, p.6). U herinnert zich niet meer dat uw vader voor MSF werkte en kan niet zeggen of u toen al naar school ging (CGVS 2, p.4) maar weet dat uw vader gestopt is nadat hij in 1384 (=2005-2006 in de Westerse kalender) problemen ondervond vanuit de taliban (CGVS 2, p.4-5). Hij zou aan een checkpoint van de taliban in Chahar Qala gecontroleerd zijn, zonder dat men enig bewijs kon vinden op zijn persoon. Dan werd hij gewaarschuwd niet voor de regering te werken en later werd uw vader in het dorp ook door de taliban bedreigd omdat ze wisten van zijn werk, en de taliban zeiden dat hij problemen zou krijgen als ze dat ooit konden bewijzen (CGVS 1, p.9). In de loop van uw tweede gehoor heeft u het eerst over een dreigbrief, maar wijzigt dan uw verklaringen en zegt dat het een mondelinge bedreiging was (CGVS 2, p.5). U geeft dan aanvankelijk dezelfde versie: uw vader werd aan het checkpoint van Chahar Qala bedreigd en stopte daarom met zijn werk. Daarna heeft hij geen contact meer gehad met de taliban, zegt u (CGVS 2, p.5). U maakt dus geen melding meer van een bedreiging door de taliban in uw dorp. Het is opvallend dat de details zo vaak lijken te veranderen, zeker omdat u dit allemaal te weten kwam van uw vader en moeder zelf (CGVS 1, p.15). Aangezien deze feiten zich zouden hebben voorgedaan tussen 2004 en 2011 volstaan zij in elk geval niet om een actuele vrees aan te tonen. Dat uw vader in hetzelfde dorp is blijven wonen en er als landbouwer werkte, relateert ook sterk de vrees voor de taliban die hij in uw voorstelling van de feiten zou hebben gekoesterd. Het zou immers vreemd zijn dat hij blijft wonen in een regio waar hij weet dat de taliban verdenkingen tegen hem koesteren. Toch is hij volgens u pas in 1390 (=2011-2012) naar Kaboel vertrokken voor medische behandeling (CGVS 1, p.6, CGVS 2, p.5).

Uw vader zou dan in Kaboel gebleven zijn en daar voor een 'civil society organisation' zijn gaan werken (CGVS 1, p.6,10, CGVS 2, p.6,7). Voor deze activiteiten zijn er slechts uw blote beweringen, die gebaseerd zijn op wat u uw vader hoorde vertellen aan zijn schoonbroer in Iran (CGVS 1, p.10, 13). U hebt geen documenten neergelegd waarmee u het profiel van uw vader zou kunnen staven. Omdat u niet op de hoogte was van zijn werk en zijn bezigheden kan u daarover niet veel details geven (CGVS 1, p.13, CGVS 2, p.16), waardoor uw verklaringen erg vaag zijn. Nadat u eerst de vraag ontwijkt of u uw vader ooit zelf hebt gevraagd wat er precies gebeurd is in Kaboel (CGVS 2, p.12-13) verklaart u dat u enkel hebt gevraagd wat een 'civil society organisation' precies was, en dat u hem geen verdere vragen hebt gesteld (CGVS 2, p.14). U vertelt dan ook bij herhaling dat deze 'civil society organisation' een

onderdeel was van de regering en dat zij zich bezig hield met het verschaffen van juridisch advies (CGVS 2, p.7,9,15). Vreemd genoeg kon u tijdens het eerste gehoor helemaal niets vertellen over deze organisatie toen u dat werd gevraagd (CGVS 1, p.14). Eerst vertelt u dat de problemen begonnen toen de taliban bij het checkpoint van Chahar Qala ontdekten welk werk uw vader deed (CGVS 2, p.7), maar als bij herhaling wordt gevraagd hoe de taliban dat precies te weten kwamen, verklaart u plots dat de taliban niets hebben gevonden bij uw vader, maar dat uw vader het gevoel had dat de taliban hem in de gaten hielden, en dat hij daarom niet meer naar het dorp durfde komen na enkele bezoeken (CGVS 2, p.8,9). Verder verliest u zich helemaal in tegenstrijdige verklaringen. In uw eerste gehoor had u het over een aanval in Kaboel waarbij uw vader in de arm werd geschoten, en over een aanrijding in Badakhshan, gevolgd door een aanval op zijn persoon die maar ternauwernood goed afliep (CGVS 1, p.10). Wanneer u tijdens het tweede gehoor gevraagd wordt naar wat uw vader aan uw oom in Iran vertelde, kan u deze details echter niet meer herinneren. U houdt het erop dat uw vader door de taliban werd gevolgd (CGVS 2, p.10,11,12). U zegt dat u niet meer details weet over wat er in Badakhshan is gebeurd en wie uw vader heeft aangevallen (CGVS 2, p.14). U geeft als reden voor deze onwetendheid dat u geen lange gesprekken voerde met uw vader en dat u sindsdien geen contact meer heeft met hem, zodat u het niet kan vragen (CGVS 2, p.11). U wijst er ook op dat u in Ghazni was toen uw vader in Kaboel woonde (CGVS 2, p.9,16). U was er nochtans bij toen uw vader dit alles vertelde aan uw oom aan moederszijde in Iran (CGVS 1, p.13, CGVS 2, p.7). Met uw oom in Iran staat u nog steeds in contact, maar ook aan hem hebt u niet gevraagd om meer te vertellen, hoewel u wist dat u op het Commissariaat-generaal uw vrees moest komen toelichten. U lijkt te impliceren dat dit geen nut zou hebben omdat u erbij was toen uw vader dat vertelde en dat uw oom minder tijd doorbracht met uw vader dan u zelf (CGVS 2, p.14). Het is frappant dat u moedwillig uw onwetendheid in stand lijkt te houden. Dat u niet eens informeert of uw oom zich meer herinnert van dat gesprek dan u, is ronduit onaannemelijk. Uw kennelijke desinteresse in de feiten die aan de basis van uw vertrek liggen, ondermijnen in ernstige mate uw geloofwaardigheid. U bent ook geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens het eerste gehoor wél meer kon vertellen over het incident in Badakhshan. U zegt dan dat u wel meer details zou kunnen vertellen, maar dat het Commissariaat-generaal dat zou aangrijpen om verwarring te stichten (CGVS 2, p.14). U bent gewezen op uw medewerkingsplicht en de noodzaak om volledige en accurate antwoorden te geven. Toch kan u geen verdere details geven behalve het feit dat uw vader in Badakhshan gewond raakte, en u wijt deze gaten in kennis aan het feit dat "[...]hij heeft het niet uitgelegd zoals filosofen dat doen [...]" (CGVS 2, p.15). U ontkent vervolgens dat u tijdens het eerdere gehoor meer kon vertellen. Als de details die u gaf in het eerste gehoor worden voorgelezen, loochent u deze ook (CGVS 2, p.15). Ook als u gevraagd wordt naar het schietincident dat u in de loop van het eerste gehoor hebt vermeld, komt u niet verder dan de vage verklaring: "Mijn vader woonde 4 jaar in Kabul, dat vertelde ik u vandaag. Ik hoorde dat van hem in Iran. Na Kabul ging hij naar Mazar en Badakhshan. Ik vertel u dat heel de tijd, ik herhaal het altijd." (CGVS 2, p.15). U blijft erbij dat uw vader u nooit meer vertelde dan dat (CGVS 2, p.13) en dat hij niet over zijn problemen sprak met u (CGVS 2, p.10). Omdat u tijdens het eerste gehoor nog heel stellig beweerde dat uw vader over een aantal incidenten in Kaboel en Badakhshan vertelde toen jullie in Iran waren (CGVS 1, p.13) moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat u in beide gehoren sterk uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd, en dat ondermijnt natuurlijk sterk uw geloofwaardigheid. Noch het louter ontkennen van uw verklaringen, noch uw verwijzing naar een veelvoud aan problemen die u kende in Afghanistan (CGVS 2, p.11) kunnen worden aanvaard als uitleg voor deze tegenstrijdigheden. Ook de verschoningsgrond dat u slechts een klein kind was toen, en dat alles zich lang geleden heeft afgespeeld (CGVS 1, p.14-16) moet sterk gerelativeerd worden aangezien u, zoals eerder reeds vermeld, verklaart dat u op het ogenblik van vertrek 17 à 17,5 jaar oud was (CGVS 2, p.10) en dus bijna een volwassene op het ogenblik dat u in Iran hoorde dat uw vader zijn problemen vertelde (CGVS 1, p.10). Bovendien gaat het hier om zaken die zich hebben voorgedaan in 2015. De nevelen der tijd vermogen al helemaal niet te verklaren waarom u tijdens uw twee gehoren op het CGVS sterk verschillende verklaringen hebt afgelegd over wat er zich heeft afgespeeld: deze gehoren lagen slechts enkele maanden uit elkaar. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de problemen die uw vader in Afghanistan gekend zou hebben, en die hem ertoe gebracht zouden hebben om het land te verlaten. Overigens verklaart u dat uw vader 4 jaar in Kaboel is gebleven alvorens hij daar moest vertrekken omdat de taliban hem achtervolgden (CGVS 2, p.12). Uw familie is achtergebleven in een gebied waar het zo onveilig was dat u niet mocht buitenkomen (CGVS 1, p.18, CGVS 2, p.10), waar de taliban het wegverkeer controleerden (CGVS 2, p.5,8) en uw school sloten (CGVS 1, p.12,14) en zelfs openlijk preekten in de moskee, net zoals Daesh (CGVS 1, p.11-12). U beschrijft de huidige toestand in uw regio als "enorm kritiek en instabiel" (CGVS 1, p.3). Wanneer u gevraagd wordt waarom uw vader zijn familie niet meenam naar de stad waar hij woonde en werkte, antwoordt u dat Kaboel voor jullie gevaarlijker zou zijn dan Ghazni (CGVS 2, p.12). U slaagt er niet in om toe te lichten waarom die verhuis voor jullie gevaarlijk zou zijn, anders dan te herhalen dat uw vader in Kaboel werd achtervolgd door de taliban

(CGVS 2, p.12), iets waarover u ondanks herhaaldelijk aandringen van het Commissariaat-generaal niet eens een begin van informatie kon geven (CGVS 2, p.10-12). U voegt daar aan toe dat men u zou kennen in de grootstad Kaboel, en dat uw vader gemakkelijker kon verhuizen naar een andere plaats als jullie er niet bij waren (CGVS 2, p.12). Deze antwoorden kunnen eerst en vooral weinig overtuigen aangezien de problemen van uw vader niet geloofwaardig geacht worden. Dat de taliban u zouden kennen omdat men u kent in het dorp en de taliban overal contacten heeft (CGVS 2, p.12) is overigens ook een zeer algemene bewering, zeker omdat u geen individuele vervolgingsfeiten inroept vanwege de taliban. De taliban zouden dus geen reden hebben om u te zoeken in de eerste plaats.

Uw eigen contacten met de taliban zijn ook niet van die aard om een gegronde vrees aan te tonen: u verklaart dat u na afloop van de lessen door hen werd aangesproken en dat ze u zeiden dat u beter zou stoppen met school en bij hen gaan (CGVS 1, p.9) en op een andere gelegenheid hebben dorpsgenoten, die u persoonlijk kende, gevraagd dat u mee zou komen naar de moskee om een preek van de taliban te aanhoren. Omdat de moskee een veilige plaats was voor iedereen, hoefden de taliban daarvoor geen dwang uit te oefenen, zegt u (CGVS 1, p.12). Overigens rekruteerden de taliban door wervende boodschappen over het geld dat ze zouden betalen aan medestanders, niet door dreigementen aan het adres van degenen die niet mee gingen strijden. Een dergelijke preek aanhoren kan men bezwaarlijk beschouwen als voldoende zwaarwichtig om een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te zijn. U verklaart tevens dat wie geen sympathie voor de taliban koesterde, vertrok omdat men vreesde dat er in de toekomst druk zou worden uitgeoefend (CGVS 1, p.12), niet omdat er reeds druk was uitgeoefend in het verleden. Ook van Daesh verklaart u dat zij preken in uw moskee, maar u bent zelf niet naar deze preken geweest (CGVS 1, p.11) en maakt geen gewag van enige represailles of dreigementen als gevolg van uw afwezigheid. Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende antigouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds".

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat het Commissariaat-generaal toe te besluiten dat u uw vrees ten overstaan van de taliban en Daesh niet aannemelijk heeft gemaakt; niet op basis van het profiel van uw vader en niet op basis van uw eigen ervaringen. Ook het feit dat u in het buitenland hebt verbleven is, zoals gezegd, niet voldoende om een gegronde vrees tegenover radicale moslims in Afghanistan aan te tonen.

U verklaarde bij DVZ dat de Pashtun, en dus de taliban, in uw regio een meerderheid zijn en dat u daarom discriminatie vreest (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U komt daarop terug op het Commissariaat-generaal als u aangeeft dat u religieuze problemen en taalproblemen kende in uw dorp en dat er een grote discriminatie was (CGVS 2, p.5). In de eerste plaats moet daarbij worden opgemerkt dat Afghanistan van oudsher een multi-etnische staat is, en dat zowel Dari-sprekers, Pashto-sprekers, soennieten, en sjiïeten er deelnemen aan het openbare leven. Al deze groepen zijn ook vertegenwoordigd in de huidige regering, waaruit duidelijk blijkt dat zij toegang hebben tot het politieke proces. Louter het feit dat u deel uitmaakt van een taalkundige of etnische minderheid, volstaat dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. In uw geval moet ook worden verwezen naar uw verklaringen dat de malek en de ouderlingen van uw dorp Darisprekers zijn (CGVS 2, p.6) en dat de districtschef en de politiechef van uw district allebei behoren tot de Hazara-minderheid (CGVS 2, p.18). Daaruit blijkt dat uw regio helemaal niet door de Pashtun wordt geleid. Gevraagd waarom u dan aangaf discriminatie te vrezen vanwege de Pashtun-meerderheid, antwoordt u dat de Pashtun vooral aanwezig zijn in de omliggende gebieden (CGVS 2, p.18). Eerder in het gehoor was al opgemerkt dat u in uw dorp kennelijk niet meteen moest vrezen voor discriminatie, en u gaf als antwoord: "Darisprekers en Pashtun discrimineren elkaar. Iedereen denkt aan zijn eigenbelang." (CGVS 2, p.6). Gevraagd om meer specifiek te duiden welke religieuze en taalproblemen u dan bedoelt, geeft u in brede trekken weer: "We spraken Dari en de Pashtun spreken Pashto en er waren problemen tussen ons, in termen van etnische dingen, problemen over religie, sjiïet en soenniet en er was een grote discriminatie." U

erkent ook dat de situatie niet wezenlijk anders is in uw dorp dan in Afghanistan in het algemeen (CGVS 2, p.6). Bijgevolg moet worden besloten dat u geen enkel element hebt aangereikt om te staven dat u gediscrimineerd werd en dat u louter in uw hoedanigheid als Dari-spreker en sijiet geen gegronde vrees hebt aangetoond.

Over uw beweerde vrees voor seksueel misbruik door 'bachabaz' is eerder al opgemerkt dat u deze vrees pas tijdens uw tweede gehoor op het CGVS ten berde bracht (CGVS 2, p.10), en niet toen u bij DVZ werd gevraagd waarom u uw land hebt verlaten, noch wanneer het Commissariaat-generaal u tijdens het eerste gehoor heeft gevraagd de redenen van vertrek toe te lichten. U ontkent dat u nooit eerder over deze vrees hebt gesproken (CGVS 2, p.10,11). Aangezien dit duidelijk blijkt uit de gehoorverslagen van DVZ en het CGVS, kan deze ontkenning niet volstaan. Buiten een algemene verklaring dat u het huis niet durfde verlaten omdat de lokale commandanten kinderen misbruikten (CGVS 2, p.10) haalt u geen verdere problemen aan. Op het einde van het interview is u de kans geboden om meer te vertellen over uw vrees voor de 'bachabaz', maar u wilde daar niets aan toevoegen en hebt zelf ook nooit enig contact gehad met hen (CGVS 2, p.20). Hieruit blijkt duidelijk dat u slechts verwijst naar de algemene problematiek in uw land van herkomst, en niet naar een individuele en specifieke vrees die u koestert.

Het geheel der bovenstaande vaststellingen indachtig laat niet toe u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b toe te kennen.

De overige documenten die u heeft neergelegd kunnen deze inschatting niet wijzigen. Uw taskara is slechts een aanwijzing van uw identiteit, die door het Commissariaat-generaal in deze beslissing niet in twijfel getrokken wordt.

Uw advocaat heeft melding gemaakt van psychologische problemen die mee zouden kunnen verklaren waarom uw antwoorden soms verwarrend waren. Deze bewering is niet gestaafd met enige medische attesten. U heeft daarover zelf ook niet gesproken. Voorts blijkt uw gehoor niet dat u cognitief niet in staat zou zijn om een vraaggesprek te voeren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u op verschillende punten in het gehoor gewezen werden op uw medewerkingsplicht en de noodzaak om een duidelijk en correct beeld te geven van uw situatie (CGVS 1, p.2, CGVS 2, p.2,6,9,11,15) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan

aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen voor uw vertrek en over uw familiale netwerk.

Zoals hierboven is uitgelegd heeft u immers geen aannemelijke verklaringen afgelegd over de problemen die uw vader zou hebben gekend in Afghanistan. Bijgevolg moet worden besloten dat hij geen reden had om uw land van herkomst te ontvluchten. Uw verklaringen over de huidige verblijfplaats van uw ouders (CGVS 1, p.6-7) zijn daarom ook niet geloofwaardig. Men kan er bijgevolg van uitgaan dat uw familieleden nog steeds verblijven in de stad Kaboel. U verklaart tenslotte dat uw vader in 1390 (=2011-2012) naar de hoofdstad van het land is verhuisd (CGVS 1, p.6, CGVS 2, p.3).

Er moeten trouwens ook nog de nodige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde verblijf in het district Jekhato van de provincie Ghazni. Men kan zich immers de vraag stellen waarom u bleef wonen in de minder stabiele provincie Ghazni terwijl uw vader in Kaboel verbleef. Temeer dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde over uw verblijf aldaar. Zo is het opvallend dat u geen enkel recent incident kan vertellen (CGVS 1, p.17, CGVS 2, p.17). U verwijst slechts algemeen naar een aanval op het districtshuis, het sluiten van de school en het overlijden van een jongen uit uw dorp in Kaboel, en stelt nadrukkelijk dat u alleen die incidenten kan opnoemen (CGVS 1, p.17). Nochtans omschrijft u de situatie in uw district als "steeds erger voor ons vertrek" (CGVS 2, p.17) en beweert u dat het zo onveilig was dat u niet mocht buitenkomen van uw moeder (CGVS 1, p.18). Het verbaast dan ook dat u daarvan geen andere voorbeelden kan geven. De incidenten die worden vernoemd van wat er in de nabijgelegen provinciehoofdstad gebeurde, kent u ook niet, volgens u omdat u zelf nooit in Ghazni bent geweest (CGVS 1, p.18) en dat u geen radio of tv had thuis (CGVS 1, p.16,18). U zou zo iets ook niet via uw dorpsgenoten te weten zijn gekomen: u sprak nooit met uw klasgenoten op school en verklaart dat u geen sociaal contact had met mensen (CGVS 2, p.17). Het is evenwel weinig plausibel dat u in Afghanistan 10 jaar lang naar school ging (CGVS 1, p.5) zonder ooit een conversatie met uw leeftijdsgenoten te hebben gevoerd, net zoals u tijdens die 10 jaar toch ooit dorpelingen moet hebben ontmoet als u schoolgaand was. Als u wordt gevraagd hoe u dan wist dat het politiehoofdkwartier was verhuisd, antwoordt u zeer algemeen: "Het was een belangrijke verandering, alle dorpelingen wisten daarvan." (CGVS 2, p.17). U verwijst naar de school die u bezocht en die een tijdlang gesloten bleef. Deze school werd gesloten door Amin, het districtshoofd, wanneer die tegen de taliban vocht (CGVS 2, p.16,17). In uw eerste gehoor had u daarover gezegd dat de taliban uw school hadden gesloten, en dat het districtshoofd met de taliban moest onderhandelen om de school weer te openen (CGVS 1, p.12,14,17). U verklaarde toen trouwens ook dat commandant Amin de provinciegouverneur was (CGVS 1, p.16), wat niet klopt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde artikel 'Akbazrada, Muhammad Musa Khan'). Tijdens uw tweede gehoor verwijst u naar commandant Amin als het districtshoofd "toen" (CGVS 2, p.16), iets wat het Commissariaat-generaal kon bevestigen noch ontkennen. Het is eigenaardig dat u zich dan plots een lokaal incident herinnert met Amin, die u in het eerste gehoor tot tweemaal toe de gouverneur noemde. Dat u ondanks uw gebrek aan sociaal contact toch kan preciseren dat er Poolse troepen aanwezig zijn en dat Hezbe Harakat de grootste partij is in uw regio (CGVS 1, p.19), maakt ook een sterk ingestudeerde indruk. U kan zich qua heropbouw slechts herinneren dat er in uw streek een waterpomp is geïnstalleerd en dat men 4 à 5 jaar geleden een nieuwe moskee heeft gebouwd (CGVS 1, p.19, CGVS 2, p.17). Het valt op dat deze moskee in aanbouw was op het ogenblik dat u verklaart dat uw vader naar Kaboel is verhuisd. Doorheen uw verklaringen heeft u dan wel blijk gegeven van een zekere kennis van de regio waar u geboren zou zijn, maar een recente verblijf in Jaghato hebt u daarmee geenszins aangetoond waardoor de indruk gewekt wordt dat u zich al geruime tijd samen met de rest van uw familie in Kaboel bevond.

Er moet tevens gewezen worden op uw profiel als alleenstaande man, die 10 jaar naar school geweest is (CGVS 1, p.5), wat naar Afgaanse normen zeker niet laaggeschoold is. U kent de landstaal Dari en de cultuur van het land, en maakt geen melding van enig medisch probleem dat uw terugkeer onmogelijk zou maken.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht – hoewel u de algemene veiligheidssituatie in Kaboel ter sprake bracht (CGVS 1, p.19-20) - geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het Commissariaat-generaal concludeert dan ook dat u doorheen uw verklaringen heeft proberen verhullen dat u familieleden heeft in Kaboel en dat u dus over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt bovendien dat alleenstaande mannen, zoals u, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening

houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiele motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.

CGVS verwijt verzoeker dat hij slechts melding heeft gemaakt van zijn persoonlijke problemen in Afghanistan bij het gesprek op CGVS en niet bij het gesprek van DVZ. Bij DVZ heeft hij alleen over de problemen van zijn vader met de Taliban en over de veiligheid gepraat.

Voor herhaling is verzoeker uit Afghanistan met zijn ouders en zijn broer en zijn 5 zusters weggegaan. In Turkije, net voor aan boord van het schip te gaan, werd de familie gescheiden. Verzoeker en zijn jonge broer werden verplicht, zoals andere jonge mensen, de personen te helpen aan boord van de schepen te gaan. De smokkelaars schreeuwden, drongen mensen aan aan boord van het 1ste schip te gaan. Verzoeker en zijn broer werden gescheiden ; deze laatste ging aan boord van het 1ste schip. Verzoeker probeerde het vertrek van zijn broer alleen op het 1ste schip te vermijden, tevergeefs. De smokkelaars hebben hem verhinderd aan boord van het schip te gaan om met zijn broer weg te gaan.

Rechtstreeks na het vertrek van het 1ste schip kwam de Turkse politie aan. De familie van Verzoeker (ouders en de 5 zusters) vluchtte in het bos. Verzoeker werd rechtstreeks door de politie aangehouden omdat hij vooraan bij de eerste schepen stond. Hij werd een twintigtal dagen opgesloten en daarna in vrijheid gesteld. Hij poogde zijn familie terug te vinden, tevergeefs. Hij is naar Istanbul vertrokken om zijn ouders te zoeken. Hij heeft geen nieuws gekregen. Hij had ook geen nieuws van zijn broer, naar Griekenland vertrokken.

Verenigingen en migranten hebben hem aangeraden zijn reis voort te zetten om misschien zijn familie verder terug te vinden, in Europa. Hij kwam doorheen verschillende landen met andere migranten en volgde toen de stroom...

Aangekomen in België was hij alleen en had nog steeds geen enkel nieuws van zijn familie. Hij was angstig en geschokt door de plotse scheiding met zijn familie en het gebrek aan nieuws. Op heden heeft de tracing dienst van Het Rode Kruis nog geen spoor van zijn familie teruggevonden.

Toen hij bij de DVZ werd geïnterviewd voelde hij zich onwel en was geobsedeerd door de verdwijning van zijn familie. Hij dacht eraan altijd. Waar zijn ze ? Zijn ze nog in leven ? Heeft zijn broer de ouders kunnen terugvinden ? Is hij verdronken ? Hij heeft enkel over de problemen van zijn vader gepraat. Zijn aandacht was op zijn ouders gevestigd en hij heeft enkel over de problemen van zijn vader gepraat.

De ambtenaar van DVZ heeft hem ook gevraagd tot de kern te komen, wat hij heeft gedaan.

CGVS verwijt hem ook het gegeven « Bachabaz » bij het 2de gesprek CGVS te hebben gevoegd. Verzoeker bevestigt dat het voor hem moeilijk was over dit geweld te praten. Hij verklaart dat het in zijn streek veel voorkomt. En dat het ook een taboe is.

CGVS verwijt verzoeker onduidelijke verklaringen in verband met de omstandigheden van zijn vertrek uit Afghanistan te hebben gehad. Volgens CGVS bepaalt hij niet duidelijk wie van zijn moeder of zijn vader heeft besloten uit Afghanistan weg te gaan.

De verklaringen van verzoeker zijn niet onduidelijk.

Integendeel zijn deze geloofwaardig.

De vader woonde met hen niet. Hij was in Kabul. Hij had problemen met de Taliban.

De moeder was zeer waarschijnlijk op de hoogte ervan maar zei niets aan de kinderen.

De toestand werd ook moeilijker voor hen op het dorp. Op één dag heeft de moeder hun spullen klaargemaakt en hen gezegd dat zij bij hun vader in Kandahar terugkeren om uit het land weg te gaan.

Zijn versie is dus geloofwaardig en logisch. Hij denkt dat zijn vader heeft besloten weg te gaan gelet op zijn problemen (en waarover hij later aan de oom in Iran zal praten). Toch, heeft verzoeker de visu kunnen vaststellen dat zijn moeder de spullen heeft klaargemaakt en hen vertelt dat zij weggingen. Heeft zij besloten ? Hebben de ouders hun beslissing samen genomen ? Waarschijnlijk.

De verzoeker heeft het logischerwijs tijdens het interview bij CGVS verteld.

Bovendien is dit gegeven niet ter zake dienend.

Wat is nu het verschil ?

Waarom zou verzoeker moeten weten wie de beslissing van het vertrek heeft genomen ?

Hij zag dat zijn moeder de spullen heeft klaargemaakt en het vertrek heeft aangekondigd. Hij was toen niet met zijn vader. De echtbaar had geen belang om de beslissing aan de kinderen te vertellen. Zij hadden wel wat anders aan hun hoofd dan uit te leggen wat zij hadden beslist. Bovendien is er een besluitvormingsproces die progressief kan zijn, op basis van gespreken tussen echtgenoten, overdenking.

Zijn ouders hebben het gevaar om in Afghanistan te blijven zeker samen besproken, het voor en het tegen tegen elkaar afgewogen...

De versie van CGVS rust op een karikaturale zienswijze van de beslissing : deze beslissing zou plotseling, door één enkele persoon, ondubbelzinning worden genomen en in het openbaar aangekondigd. Deze bewering van CGVS is onjuist op sociaal en psychologisch vlak. Dit is een te simplistisch oordeel van een besluitvormingsproces.

Bovendien komt CGVS ook op de tweede brief van AZG/ MSF terug die niet leesbaar zou zijn en geen identificeerbaar datum heeft.

CGVS voert geen enkel argument of objectief gegeven aan om dit attest af te wijzen.

De vader van verzoeker heeft voor AZG gewerkt. Hij werd Dokter genoemd. Hij heeft in Rusland gestudeerd. Verzoeker weet niet indien hij werkelijk dokter of verpleger was omdat iedere persoon met medische kennis wordt in zijn streek in Afghanistan dokter genoemd. In ieder geval, toen verzoeker klein was, heeft hij gezien dat hij injecties maakte, geneesmiddelen gaf.

Als verzoeker een vals document wou overleggen had hij een vals attest van de « civil society organisation » gegeven, minder bekend, waar zijn vader net voor zijn vertrek werkte.

De brief AZG/MSF betreft een vroegere periode. Zijn vader heeft problemen net voor zijn vertrek gehad, toen hij voor een andere organisatie werkte.

Waarom zou de verzoeker een vals attest voor een vroegere periode overleggen ?

Dit heeft geen zin.

Bovendien is er een tweede brief van MSF met de naam van de verantwoordelijke : Emmanuel Tronc Field co-ordinator MSF GHAZNI. Die brief is betrouwbaar en niet door het CGVS betwist.

CGVS verwijt verzoeker een « kennelijke desinteresse » in de feiten die aan de basis van zijn vertrek liggen.

Dit is waarschijnlijk het meest schokkend argument voor verzoeker.

Eerst en vooral betekent het niet precies weten wat zijn vader heeft beleefd geen desinteresse. Het is een zuiver ongegronde opmerking van CGVS. Gelet op de context en het gebrek aan nieuws van zijn familie ondanks een signalement bij de tracing dienst van het rode kruis is deze opmerking kwetsend voor verzoeker.

Ten tweede is verzoeker alleen in België aangekomen. Hij moest in Europa met zijn ouders aankomen. Dit is niet het geval geweest. Indien zijn vader nu in België was had hij zelf asiel gevraagd. Hij had de problemen met de Taliban omstandig hebben uitgelegd.

Bij gebreke is verzoeker verplicht de problemen van zijn vader zelf te vertellen (naast zijn eigen problemen).

Ten derde had de familie nooit gedacht dat zij gescheiden zouden zijn en dat verzoeker ééns het verhaal van zijn ouders zou moeten vertellen. Wanneer de vader over zijn problemen met de oom in Iran spreekt is het tussen volwassenen en de kinderen en de jongeren hebben ertoe geen toegang. Het

is zeker belangrijk voor de vader om zijn ervaring, zijn angsten te vertellen. De bedoeling is niet te informeren om een maximum details te weten maar zijn problemen met een naaste te delen, zonder meer. Bovendien brengt de vader de verzoeker niet op de hoogte ervan omdat de familie, volgens hem, samen weggaat om samen in Europa te vluchten. De volwassenen zullen de kinderen beschermen en asiel voor henzelf en voor hun kinderen vragen. De vader heeft nooit gedacht dat zijn zoon alleen in België zal zijn en de problemen van zijn vader zal moeten uitleggen. Indien hij het had gedacht, had hij zijn zoon omstandig op de hoogte gebracht.

CGVS houdt geen rekening met deze gegevens en onderzoekt een toestand a posteriori. Deze dient a priori te worden onderzocht.

Betreffende de psychologische problemen van verzoeker werd er melding van gemaakt.

CGVS oordeelt dat er bij gebreke van medisch attest geen rekening mee dient te worden gehouden. Het is aan te nemen dat een jonge man van 19 jaar, die sinds twee jaren geen enkel nieuws van zijn broer heeft gehad, scheep in Turkije gegaan, en ook niet van zijn ouders en van zijn 5 zusters, in Turkije verdwenen, sommige psychologische problemen vertoont. In zijn beslissing komt CGVS gelukkig niet terug op de dramatische omstandigheden van de gezinsscheiding in Turkije. Hij zou logischerwijs eruit moeten afleiden dat verzoeker kwetsbaar is, des te meer dat hij bij zijn aankomst in België minderjarig was.

Bijgevolg legt verzoeker een attest tot bevestiging ervan over. Sinds verschillende maanden is hij gevolgd gelet op de wanhoop en angst ingevolge deze toestand.

Mevrouw (...) verklaart in haar psychologisch advies dd. 06.10.2017 :

«

Betreft : H.M.

De heer H. kwam bij ons op dringend verzoek van de sociale dienst van ILA ATH in juni 2017 voor een psychotherapeutische bijstand en voor advies. Wij ontmoeten hem regelmatig twee keer per maand. De ondersteuning was noodzakelijk, volgens de behandelend geneesheer, die bezorgd was in verband met de geestelijke gezondheidstoestand van de jonge man die sinds zijn aankomst in België een psycho-traumatische symptomatologie vertoont.

In het Centrum (ILA collective) was de heer apatisch. Hij bleef alleen de hele dag in zijn kamer, at niet, sliep niet en had perioden van verwarring.

Deze persoon is in staat van wanhoop, samen met angst. Hij vertoont verschillende stoornissen waaronder stoornissen van concentratie, overmatige waakzaamheid, schuld (hij werd van zijn familie in Turkije gescheiden en heeft sindsdien geen enkel nieuws) maar ook slapeloosheid en herhaalde nachtmerries.

Mijnheer zegt ook duidelijk dat hij zich verschillend van de anderen voelt, sociaal verwijderd. De door hem beleefde schuld belet hem contact met de anderen op te nemen. Het vertellen van de feiten is voor hem teken van gevoelens : hij huilt, zweet, beeft.

Gezien de verergering van de psychologische symptomen denken wij dat een versnelling van zijn asielp proces enigzins het psychologisch lijden van Mijnheer zou verzachten.

Wij hebben een therapeutische ondersteuning twee keer per maand voor een onbepaalde duur voorgesteld. » (stuk 2- frans en vertaling nederlands)

Verzoeker legt ook een medische attest van zijn huisarts voor (stuk 3).

De vordering is gegrond.

In uiterst subsidiaire orde moet de zaak opnieuw naar CGVS verzonden worden voor verdere behandeling.

Wat betreft de subsidiaire bescherming is de redenering van verwerende partij verkeerd.

Er is wel in de provincie Ghaznie en in Afghanistan in het algemeen een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4 van Vreemdelingenwet.

De toestand betreffende de openbare veiligheid van Afghanistan wordt sinds het jaar 2015 onophoudelijk erger.

De verslagen van de NGO en andere onafhankelijke groepen bewijzen een algemene onveiligheid.

De VN (MENUA) levert een trieste balans van het jaar 2016 in Afghanistan met het grootste aantal burgers gedood sinds 2009. Bijna 11 500 burgers werden gedood of ernstig gewond waaronder één derde kinderen. Het conflict betreft de 34 provincies.

Sinds acht jaren dat VS deze jaarlijkse balans in 2009 opmaakt heeft het conflict in Afghanistan 24 841 doden en 45 347 gewonden gemaakt. VN stelt de Taliban en de Islamitische Staat vooral verantwoordelijk voor het merendeel van slachtoffers.

(Le Monde.fr met AFP-06.02.2017 – Amnesty International – verslagen 2015-2016 en 2016-2017)

Het verslag 2016-2017 van Amnesty International vestigt de aandacht op de algemene schendingen van de mensenrechten. Duizenden burgers werden gedood, gewond of ingevolge de gewelddaden verplaatst terwijl de voortdurende onzekerheid de toegang tot opvoeding en gezondheid heeft beperkt, onder andere.

Naast de burgerlijke slachtoffers in het algemeen legt het verslag ook de nadruk op het geweld tegen vrouwen en dochters. Zij zijn het voorwerp van geweld, lastig vallen en beperkingen in verband met hun toegang tot opvoeding en gezondheidszorgen. Trouwens werden 1,4 miljoen personen binnen het land verplaatst, met een record voor het jaar 2016 van een interne verplaatsing van 530 000 personen. Veel mensen wonen in smerige voorwaarden, hebben geen toegang tot een behoorlijke huisvesting, tot voeding, water, medische zorgen, opvoeding en werkgelegenheden.

Over het algemeen zijn de economische voorwaarden afschuwelijk en de toegang tot werk zeer beperkt. (stuk 4)

SIGAR, de Amerikaanse instelling van controle van de uitgaven van Washington in Afghanistan, heeft in juli 2017 een verontrustend verslag overgelegd. Hij onderstreept dat meer dan 6 500 incidenten in verband met de veiligheid in de loop van de laatste 4 maanden in het land werden geïnventariseerd. Aanslagen, magnetische bommen, schietpartijen. Binnen 4 maanden zijn de gewelddaden met 21 % vermeerderd. Deze aanslagen, vooral door Taliban of Daesh, hebben het leven aan talrijke burgers gekost maar ook belangrijke verliezen midden de veiligheidstroepen. De economische indicators vallen. Het netto nationaal inkomen is met 25 % in de loop van de eerste zes maanden van 2017 gedaald en heeft slechts 40 % van de regeringsuitgaven gedekt (RFI – Les voix du monde 31.07.2017) (stuk 4)

CGVS oordeelt ook dat verzoeker zich elders in Afghanistan opnieuw kan lokaliseren gezien hij « voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg » is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te reizen.

Dit argument is onjuist en cynisch.

Verzoeker heeft zijn familie in Turkije verloren en heeft energie gevonden om de reis voort te zetten in de hoop zijn familie verder, in Europa, terug te vinden. Hij heeft de stroom migranten gevolgd in de hoop bescherming te vinden en zijn familie terug te vinden...

Niets anders kan uit deze reis doorheen Europa worden afgeleid.

Indien men deze redenering volgt zouden wij oordelen dat alle personen die alleen hebben gereisd en dus de MENA (niet-begeleide buitenlandse minderjarigen/MENA) opnieuw kunnen worden gelokaliseerd omdat zij zin voor initiatief hebben om in Europa te reizen...."

2.1.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij stelt Afghanistan ontvlucht te zijn omwille van problemen met de taliban. De verzoekende partij verklaart ook Afghanistan verlaten te hebben omwille van de verslechterde veiligheidssituatie in haar regio. De verzoekende partij stelt ook dat ze Bayat is en omwille van haar etnie en taal vreest ze door de Pashtunen gediscrimineerd te worden. Tot slot stelt de verzoekende partij dat ze seksueel misbruik door lokale commandanten vreest. De verzoekende partij stelt heel haar leven in het dorp Deh Ali Dad, district Jaghato, in de provincie Ghazni gewoond te hebben. De verzoekende partij verklaart dat ze aldaar naar school gegaan is tot haar vertrek in Afghanistan. Ze is tien jaar naar school gegaan. De verzoekende partij verklaart dat haar vader daar als leraar gewerkt heeft. Ook heeft hij als dokter voor Médecins Sans Frontières (hierna: MSF) in Ghazni gewerkt, maar hij werd bedreigd door de taliban. Daarom keerde haar vader terug naar het dorp om op zijn land te werken tot een rugletsel hem dat belette. Hij vertrok voor behandeling naar Kaboel en ging daar ook aan de slag. De verzoekende partij verklaart dat haar vader met tussenpozen van enkele weken naar het dorp terugkeerde. Omdat de taliban hem controleerden als hij tussen Kaboel en het dorp reisde kwam hij niet meer op bezoek na enkele maanden. De verzoekende partij verklaart dat haar vader haar had verteld dat hij een kledingwinkel had. Tijdens hun vlucht uit Afghanistan vertelde haar vader dat hij voor een civil society organisation werkte in Kaboel. Na 4 jaar zou hij van Kaboel naar Mazar-e Sharif verhuisd zijn. Vervolgens zou hij omwille van problemen met de taliban naar Badakhshan verhuisd zijn. De verzoekende partij haalt aan dat de veiligheidssituatie in haar omgeving verslechterde. De school werd soms gesloten, de taliban rekruteerden in de streek, en lokale commandanten waren op zoek naar jongens om te misbruiken. Daarom zouden verzoekers ouders beslist hebben om uit Afghanistan te vertrekken. De verzoekende partij verklaart dat haar moeder wat geld en enkele documenten naar hun pachter bracht. Hierop zou ze met de kinderen naar Kandahar gevlucht zijn. In Kandahar zagen ze hun vader weer. In eerste instantie trok het gezin naar Iran omdat daar familie woonde. Zij hebben verzoekers familie aangeraden om door te reizen naar Europa. De verzoekende partij verklaart dat ze bij de oversteek van Turkije naar Griekenland het contact met de rest van de familie verloren heeft. Bijgevolg is de verzoekende partij enige tijd in Turkije gebleven om geld te verdienen zodat ze haar tocht naar Europa kon verder zetten.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: een kopie van haar taskara, kopies van twee brieven van MSF betreffende het werk van haar vader en een brief van de Norwegian Afghanistan Committee (hierna: NAC) met betrekking tot het werk van haar vader.

De taskara bevat identiteitsgegevens die in casu niet betwist worden.

Eén brief van MSF, die ongedateerd is, geeft aan dat de vader van de verzoekende partij van maart 2001 tot oktober 2004 voor MSF als gezondheidswerker gewerkt heeft. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de tweede brief van MSF terecht gesteld dat: “De tweede brief van Médecins Sans Frontières is nauwelijks leesbaar en bevat geen identificeerbare datum.” In het verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen gegevens bij om de inhoud van deze brief te verduidelijken. De brief van de Norwegian Afghanistan Committee geeft aan dat de vader van de verzoekende partij in 1999 een opleiding gevolgd heeft.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een attest van een psycholoog van 6 oktober 2017, een attest van dokter D. van 12 oktober 2017, 4 documenten met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Het attest van een psycholoog van 6 oktober 2017 geeft aan dat de verzoekende partij op vraag van de behandelde geneesheer naar hen werd doorverwezen in juni 2017. Er wordt ook aangegeven dat de verzoekende partij tweemaal per maand een sessie bij de psycholoog heeft. Voorts wordt aangegeven dat de verzoekende partij sinds haar aankomst in België een psychotraumatische symptomatologie vertoont. In het attest wordt aangegeven dat de verzoekende partij concentratiestoornissen vertoont, overmatig waakzaam is, aan schuld en slapeloosheid lijdt en herhaalde nachtmerries heeft. Het attest van dokter D. van 12 oktober 2017 geeft enkel aan dat deze dokter de verzoekende partij regelmatig

opvolgt, maar er wordt niet uiteengezet wat de reden is van de opvolging. De loutere vaststelling dat de verzoekende partij psychologische problemen heeft, is op zich geen indicatie voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij samen met een aanvullende nota de volgende rapporten neer:

- Het rapport van OSAR (Organisation Suisse d'aide aux réfugiés) « Afghanistan : les conditions de sécurité actuelles » dd. 12.09.2018
- Het rapport van UNAMA (United Nations Assistance Mission in Afghanistan) « Midyear update on the protection of civilians in armed conflict : 1 january to 30 june 2018 » dd. 15.07.2018
- het rapport van SIGAR (Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction) - quaterly report 30.10.2018 - Deel Veiligheid

Deze documenten hebben betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en niet op het specifieke vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Gelet op hetgeen voorafgaat, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de overige verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Uit de gehoorverslagen van verzoekende partij blijkt dat zij verschillende vluchtmotieven aanhaalt.

Het eerste vluchtmotief dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld heeft is de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst en de problemen van haar vader met de taliban. Met betrekking tot de algemeen veiligheidssituatie in haar regio van herkomst wijst de Raad erop dat om overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De algemene veiligheidssituatie in een bepaalde regio volstaat op zich niet om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

De verzoekende partij haalt ook aan dat haar vader problemen had met de taliban daar hij omwille van zijn werk als dokter als spion beschouwd werd. Uit de stukken die voorliggen blijkt inderdaad dat de vader van de verzoekende partij als gezondheidsmedewerker voor MSF gewerkt heeft van maart 2001 tot oktober 2004. Het gegeven dat de vader van de verzoekende partij in het verleden gewerkt heeft voor MSF en een opleiding gevolgd heeft bij NAC is op zich onvoldoende om als vluchteling erkend te worden. Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van het voorgehouden risicoprofiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht gesteld dat: *“U verklaart zelf dat uw vader tijdens uw jeugd als landbouwer werkte tot hij in 1390 (=2011-2012) naar Kaboel ging voor medische behandeling (CGVS 1, p.6). U herinnert zich niet meer dat uw vader voor MSF werkte en kan niet zeggen of u toen al naar school ging (CGVS 2, p.4) maar weet dat uw vader gestopt is nadat hij in 1384 (=2005-2006 in de Westerse kalender) problemen ondervond vanuit de taliban (CGVS 2, p.4-5). Hij zou aan een checkpoint van de taliban in Chahar Qala gecontroleerd zijn, zonder dat men enig bewijs kon vinden op zijn persoon. Dan werd hij gewaarschuwd niet voor de regering te werken en later werd uw vader in het dorp ook door de taliban bedreigd omdat ze wisten van zijn werk, en de taliban zeiden dat hij problemen zou krijgen als ze dat ooit konden bewijzen (CGVS 1, p.9). In de loop van uw tweede gehoor heeft u het eerst over een dreigbrief, maar wijzigt dan uw verklaringen en zegt dat het een mondelinge bedreiging was (CGVS 2, p.5). U geeft dan aanvankelijk dezelfde versie: uw vader werd aan het checkpoint van Chahar Qala bedreigd en stopte daarom met zijn werk. Daarna heeft hij geen contact meer gehad met de taliban, zegt u (CGVS 2, p.5). U maakt dus geen melding meer van een bedreiging door de taliban in uw dorp. Het is opvallend dat de details zo vaak lijken te veranderen, zeker omdat u dit allemaal te weten kwam van uw vader en moeder zelf (CGVS 1, p.15). Aangezien deze feiten zich zouden hebben voorgedaan tussen 2004 en 2011 volstaan zij in elk geval niet om een actuele vrees aan te tonen. Dat uw vader in*

hetzelfde dorp is blijven wonen en er als landbouwer werkte, relativeert ook sterk de vrees voor de taliban die hij in uw voorstelling van de feiten zou hebben gekoesterd. Het zou immers vreemd zijn dat hij blijft wonen in een regio waar hij weet dat de taliban verdenkingen tegen hem koesteren. Toch is hij volgens u pas in 1390 (=2011-2012) naar Kaboel vertrokken voor medische behandeling (CGVS 1, p.6, CGVS 2, p.5).” Deze pertinente motieven van de bestreden beslissing die hun grondslag vinden in de stukken van het administratief dossier worden niet weerlegd door de verzoekende partij.

De verzoekende partij stelt dat de vrees van haar vader voor de taliban nog actueel is, daar haar vader ook in Kaboel problemen ondervonden heeft met de taliban. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: “Uw vader zou dan in Kaboel gebleven zijn en daar voor een ‘civil society organisation’ zijn gaan werken (CGVS 1, p.6,10, CGVS 2, p.6,7). Voor deze activiteiten zijn er slechts uw blote beweringen, die gebaseerd zijn op wat u uw vader hoorde vertellen aan zijn schoonbroer in Iran (CGVS 1, p.10, 13). U hebt geen documenten neergelegd waarmee u het profiel van uw vader zou kunnen staven. Omdat u niet op de hoogte was van zijn werk en zijn bezigheden kan u daarover niet veel details geven (CGVS 1, p.13, CGVS 2, p.16), waardoor uw verklaringen erg vaag zijn. Nadat u eerst de vraag ontwijkt of u uw vader ooit zelf hebt gevraagd wat er precies gebeurd is in Kaboel (CGVS 2, p.12-13) verklaart u dat u enkel hebt gevraagd wat een ‘civil society organisation’ precies was, en dat u hem geen verdere vragen hebt gesteld (CGVS 2, p.14). U vertelt dan ook bij herhaling dat deze ‘civil society organisation’ een onderdeel was van de regering en dat zij zich bezig hield met het verschaffen van juridisch advies (CGVS 2, p.7,9,15). Vreemd genoeg kon u tijdens het eerste gehoor helemaal niets vertellen over deze organisatie toen u dat werd gevraagd (CGVS 1, p.14). Eerst vertelt u dat de problemen begonnen toen de taliban bij het checkpoint van Chahar Qala ontdekten welk werk uw vader deed (CGVS 2, p.7), maar als bij herhaling wordt gevraagd hoe de taliban dat precies te weten kwamen, verklaart u plots dat de taliban niets hebben gevonden bij uw vader, maar dat uw vader het gevoel had dat de taliban hem in de gaten hielden, en dat hij daarom niet meer naar het dorp durfde komen na enkele bezoeken (CGVS 2, p.8,9). Verder verliest u zich helemaal in tegenstrijdige verklaringen. In uw eerste gehoor had u het over een aanval in Kaboel waarbij uw vader in de arm werd geschoten, en over een aanrijding in Badakhshan, gevolgd door een aanval op zijn persoon die maar ternauwernood goed afliep (CGVS 1, p.10). Wanneer u tijdens het tweede gehoor gevraagd wordt naar wat uw vader aan uw oom in Iran vertelde, kan u deze details echter niet meer herinneren. U houdt het erop dat uw vader door de taliban werd gevolgd (CGVS 2, p.10,11,12). U zegt dat u niet meer details weet over wat er in Badakhshan is gebeurd en wie uw vader heeft aangevallen (CGVS 2, p.14). U geeft als reden voor deze onwetendheid dat u geen lange gesprekken voerde met uw vader en dat u sindsdien geen contact meer heeft met hem, zodat u het niet kan vragen (CGVS 2, p.11). U wijst er ook op dat u in Ghazni was toen uw vader in Kaboel woonde (CGVS 2, p.9,16). U was er nochtans bij toen uw vader dit alles vertelde aan uw oom aan moederszijde in Iran (CGVS 1, p.13, CGVS 2, p.7). Met uw oom in Iran staat u nog steeds in contact, maar ook aan hem hebt u niet gevraagd om meer te vertellen, hoewel u wist dat u op het Commissariaat-generaal uw vrees moest komen toelichten. U lijkt te impliceren dat dit geen nut zou hebben omdat u erbij was toen uw vader dat vertelde en dat uw oom minder tijd doorbracht met uw vader dan u zelf (CGVS 2, p.14). Het is frappant dat u moedwillig uw onwetendheid in stand lijkt te houden. Dat u niet eens informeert of uw oom zich meer herinnert van dat gesprek dan u, is ronduit onaannemelijk. Uw kennelijke desinteresse in de feiten die aan de basis van uw vertrek liggen, ondermijnen in ernstige mate uw geloofwaardigheid. U bent ook geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens het eerste gehoor wél meer kon vertellen over het incident in Badakhshan. U zegt dan dat u wel meer details zou kunnen vertellen, maar dat het Commissariaat-generaal dat zou aangrijpen om verwarring te stichten (CGVS 2, p.14). U bent gewezen op uw medewerkingsplicht en de noodzaak om volledige en accurate antwoorden te geven. Toch kan u geen verdere details geven behalve het feit dat uw vader in Badakhshan gewond raakte, en u wijt deze gaten in kennis aan het feit dat “[...]hij heeft het niet uitgelegd zoals filosofen dat doen [...]” (CGVS 2, p.15). U ontkent vervolgens dat u tijdens het eerdere gehoor meer kon vertellen. Als de details die u gaf in het eerste gehoor worden voorgelezen, loochent u deze ook (CGVS 2, p.15). Ook als u gevraagd wordt naar het schietincident dat u in de loop van het eerste gehoor hebt vermeld, komt u niet verder dan de vage verklaring: “Mijn vader woonde 4 jaar in Kabul, dat vertelde ik u vandaag. Ik hoorde dat van hem in Iran. Na Kabul ging hij naar Mazar en Badakhshan. Ik vertel u dat heel de tijd, ik herhaal het altijd.” (CGVS 2, p.15). U blijft erbij dat uw vader u nooit meer vertelde dan dat (CGVS 2, p.13) en dat hij niet over zijn problemen sprak met u (CGVS 2, p.10). Omdat u tijdens het eerste gehoor nog heel stellig beweerde dat uw vader over een aantal incidenten in Kaboel en Badakhshan vertelde toen jullie in Iran waren (CGVS 1, p.13) moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat u in beide gehoren sterk uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd, en dat ondermijnt natuurlijk sterk uw geloofwaardigheid. Noch het louter ontkennen van uw verklaringen, noch uw verwijzing naar een veelvoud aan problemen die u kende in Afghanistan (CGVS 2, p.11) kunnen worden aanvaard als uitleg voor deze tegenstrijdigheden. Ook de verschoningsgrond

dat u slechts een klein kind was toen, en dat alles zich lang geleden heeft afgespeeld (CGVS 1, p.14-16) moet sterk gerelativeerd worden aangezien u, zoals eerder reeds vermeld, verklaart dat u op het ogenblik van vertrek 17 à 17,5 jaar oud was (CGVS 2, p.10) en dus bijna een volwassene op het ogenblik dat u in Iran hoorde dat uw vader zijn problemen vertelde (CGVS 1, p.10). Bovendien gaat het hier om zaken die zich hebben voorgedaan in 2015. De nevelen der tijd vermogen al helemaal niet te verklaren waarom u tijdens uw twee gehoren op het CGVS sterk verschillende verklaringen hebt afgelegd over wat er zich heeft afgespeeld: deze gehoren lagen slechts enkele maanden uit elkaar. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de problemen die uw vader in Afghanistan gekend zou hebben, en die hem ertoe gebracht zouden hebben om het land te verlaten."

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift wederom beklemtoont dat zij haar ouders onderweg verloren heeft en dat het Rode Kruis tot op heden nog geen spoor van de familie gevonden heeft, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hiervan geen begin van bewijs bijbrengt. De verzoekende partij heeft weliswaar sinds de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken aangehaald dat zij haar familieleden waaronder haar ouders in Turkije verloren heeft. Tot op heden heeft de verzoekende partij nog geen begin van bewijs bijgebracht dat zij aan het Rode Kruis effectief gevraagd heeft om haar ouders op te sporen. Evenmin brengt ze enig ander begin van bewijs bij omtrent de verdwijning van haar familieleden. De verklaringen van de psycholoog kunnen niet als begin van bewijs dienen, daar niet aangegeven wordt op grond waarvan zij de verdwijning van verzoekers ouders heeft vastgesteld.

Met betrekking tot de ingeroepen vrees van de verzoekende partij ten aanzien van de taliban en daesh wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Uw eigen contacten met de taliban zijn ook niet van die aard om een gegronde vrees aan te tonen: u verklaart dat u na afloop van de lessen door hen werd aangesproken en dat ze u zeiden dat u beter zou stoppen met school en bij hen gaan (CGVS 1, p.9) en op een andere gelegenheid hebben dorpsgenoten, die u persoonlijk kende, gevraagd dat u mee zou komen naar de moskee om een preek van de taliban te aanhoren. Omdat de moskee een veilige plaats was voor iedereen, hoefden de taliban daarvoor geen dwang uit te oefenen, zegt u (CGVS 1, p.12). Overigens rekruteerden de taliban door wervende boodschappen over het geld dat ze zouden betalen aan medestanders, niet door dreigementen aan het adres van degenen die niet mee gingen strijden. Een dergelijke preek aanhoren kan men bezwaarlijk beschouwen als voldoende zwaarwichtig om een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te zijn. U verklaart tevens dat wie geen sympathie voor de taliban koesterde, vertrok omdat men vreesde dat er in de toekomst druk zou worden uitgeoefend (CGVS 1, p.12), niet omdat er reeds druk was uitgeoefend in het verleden. Ook van Daesh verklaart u dat zij preken in uw moskee, maar u bent zelf niet naar deze preken geweest (CGVS 1, p.11) en maakt geen gewag van enige represailles of dreigementen als gevolg van uw afwezigheid. Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende antigouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds". Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat het Commissariaat-generaal toe te besluiten dat u uw vrees ten overstaan van de taliban en Daesh niet aannemelijk heeft gemaakt; niet op basis van het profiel van uw vader en niet op basis van uw eigen ervaringen. Ook het feit dat u in het buitenland hebt verbleven is, zoals gezegd, niet voldoende om een gegronde vrees tegenover radicale moslims in Afghanistan aan te tonen."* Deze pertinente motieven van de bestreden beslissing die hun grondslag vinden in de stukken van het administratief dossier worden niet weerlegd door de verzoekende partij.

De verzoekende partij weerlegt evenmin volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing: *"U verklaarde bij DVZ dat de Pashtun, en dus de taliban, in uw regio een meerderheid zijn en dat u daarom discriminatie vreest (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U komt daarop terug op het Commissariaat-generaal als u aangeeft dat u religieuze problemen en taalproblemen kende in uw dorp en dat er een grote discriminatie was (CGVS 2, p.5). In de eerste plaats moet daarbij worden opgemerkt*

dat Afghanistan van oudsher een multi-etnische staat is, en dat zowel Dari-sprekers, Pashto-sprekers, soennieten, en sjiieten er deelnemen aan het openbare leven. Al deze groepen zijn ook vertegenwoordigd in de huidige regering, waaruit duidelijk blijkt dat zij toegang hebben tot het politieke proces. Louter het feit dat u deel uitmaakt van een taalkundige of etnische minderheid, volstaat dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. In uw geval moet ook worden verwezen naar uw verklaringen dat de malek en de ouderlingen van uw dorp Darisprekers zijn (CGVS 2, p.6) en dat de districtschef en de politiechef van uw district allebei behoren tot de Hazara-minderheid (CGVS 2, p.18). Daaruit blijkt dat uw regio helemaal niet door de Pashtun wordt geleid. Gevraagd waarom u dan aangaf discriminatie te vrezen vanwege de Pashtun-meerderheid, antwoordt u dat de Pashtun vooral aanwezig zijn in de omliggende gebieden (CGVS 2, p.18). Eerder in het gehoor was al opgemerkt dat u in uw dorp kennelijk niet meteen moest vrezen voor discriminatie, en u gaf als antwoord: "Darisprekers en Pashtun discrimineren elkaar. Iedereen denkt aan zijn eigenbelang." (CGVS 2, p.6). Gevraagd om meer specifiek te duiden welke religieuze en taalproblemen u dan bedoelt, geeft u in brede trekken weer: "We spraken Dari en de Pashtun spreken Pashto en er waren problemen tussen ons, in termen van etnische dingen, problemen over religie, sjiit en soenniet en er was een grote discriminatie.". U erkent ook dat de situatie niet wezenlijk anders is in uw dorp dan in Afghanistan in het algemeen (CGVS 2, p.6). Bijgevolg moet worden besloten dat u geen enkel element hebt aangereikt om te staven dat u gediscrimineerd werd en dat u louter in uw hoedanigheid als Dari-spreker en sjiit geen gegronde vrees hebt aangetoond." Deze motieven vinden ook steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier.

Voorts haalt de verzoekende partij ook aan seksueel misbruik als 'bachabaz' te vrezen. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Over uw beweerde vrees voor seksueel misbruik door 'bachabaz' is eerder al opgemerkt dat u deze vrees pas tijdens uw tweede gehoor op het CGVS ten berde bracht (CGVS 2, p.10), en niet toen u bij DVZ werd gevraagd waarom u uw land hebt verlaten, noch wanneer het Commissariaat-generaal u tijdens het eerste gehoor heeft gevraagd de redenen van vertrek toe te lichten. U ontkent dat u nooit eerder over deze vrees hebt gesproken (CGVS 2, p.10,11). Aangezien dit duidelijk blijkt uit de gehoorverslagen van DVZ en het CGVS, kan deze ontkenning niet volstaan. Buiten een algemene verklaring dat u het huis niet durfde verlaten omdat de lokale commandanten kinderen misbruikten (CGVS 2, p.10) haalt u geen verdere problemen aan. Op het einde van het interview is u de kans geboden om meer te vertellen over uw vrees voor de 'bachabaz', maar u wilde daar niets aan toevoegen en hebt zelf ook nooit enig contact gehad met hen (CGVS 2, p.20). Hieruit blijkt duidelijk dat u slechts verwijst naar de algemene problematiek in uw land van herkomst, en niet naar een individuele en specifieke vrees die u koestert."* Daarenboven laat de verzoekende partij ook na aan te tonen in welke mate deze voorgehouden vrees nog actueel is, daar de verzoekende partij geen kind meer is maar een volwassen jongeman. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (gehoorverslag 9 juni 2017, p.10) stelde de verzoekende partij immers uitdrukkelijk dat de lokale commandanten kinderen misbruikten. *In casu* was er geen sprake van volwassen mannen.

In casu kan op basis van het attest van de psycholoog van 6 oktober 2017 waarin aangegeven wordt dat de verzoekende partij op vraag van de behandelde geneesheer naar hen werd doorverwezen in juni 2017, aangenomen worden dat de verzoekende partij psychologische problemen heeft. Ook kan aangenomen worden dat de verzoekende partij concentratiestoornissen vertoont, overmatig waakzaam is, aan schuld en slapeloosheid lijdt en herhaalde nachtmerries heeft. Uit het voorgelegde attest blijkt niet dat verzoekers cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent, volledig en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij noch de raadsman die haar bijstond enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het Commissariaat-generaal in maart en juni 2017. Op het einde van het tweede gehoor verklaart de advocaat van de verzoekende partij dat haar cliënt zich in een slechte psychologische toestand bevindt. De advocaat geeft aan dat de verzoekende partij stress en nachtmerries heeft (gehoorverslag 9 juni 2017, p. 20). Noch de verzoekende partij noch haar advocaat hebben uiteengezet hoe haar psychologische problemen haar gehoren zouden kunnen beïnvloeden. Op het einde van het tweede gehoor geeft de "protection officer" uitdrukkelijk aan dat de verzoekende partij medische attesten mag neerleggen. De verzoekende partij heeft hiervoor drie maanden de tijd gehad, maar heeft geen enkel attest bijgebracht. De Raad heeft begrip voor de stress en emoties die een gehoor en een procedure om internationale bescherming te verkrijgen met zich mee kunnen brengen voor elke verzoeker die eraan wordt onderworpen. Echter, uit niets in het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest om volwaardig deel te nemen aan het interview, integendeel: in de gehoorverslagen kan worden gelezen dat het gehoor op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid. Ten slotte laat de verzoekende partij na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar psychologische problemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij

aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat het gehoor anders zouden zijn verlopen indien zij op een andere manier zou zijn gehoord. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar psychologische problemen haar ervan hebben weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties onverkort blijven gelden. Des te meer omdat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat haar familieleden waaronder haar ouders vermist zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vervolgingsvrees voor de taliban in Afghanistan en maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij als sjiiitische Bayat dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij terugkeer in Afghanistan of dat zij als "bachabaz" zal ingelijfd worden.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

"de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

"a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat "*Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) "*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De Raad merkt op dat de verwerende partij op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn nationaliteit, identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en "*land(en) en plaats(en) van eerder verblijf*" voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat verzoeker het bewijs moet leveren "*recent en rechtstreeks*" uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in een lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van de verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid

schept over zijn geboorteplaats en zijn verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker de bron van zijn ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Hierbij merkt de Raad op dat de geboorteplaats en eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan, enerzijds, niet steeds noodzakelijk de werkelijke regio van herkomst vormen, maar anderzijds wel indicatief kunnen zijn bij het bepalen van de regio ten aanzien waarvan het risico dient te worden beoordeeld. In dit verband wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid op het Afgaanse grondgebied een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat het essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen aannemelijk maakt. De verzoekende partij verklaart geboren te zijn in het dorp Deh Ali dad gelegen in het district Jaghato in de provincie Ghazni. Haar vader zou in 1390 naar Kaboel verhuisd zijn en daarna nog in Mazar-e Sharif en Badakshan verbleven hebben. De verzoekende partij zou tot aan haar vlucht uit Afghanistan in het dorp Deh Ali dad gelegen in het district Jaghato in de provincie Ghazni verbleven hebben.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij betwist dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in het dorp Deh Ali dad gelegen in het district Jaghato in de provincie Ghazni verbleven heeft.

De taskara die de verzoekende partij neergelegd heeft toont op zich niet aan dat de verzoekende partij tot aan haar vertrek uit Afghanistan in het district Jaghato verbleven heeft. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen omtrent zijn recente verblijfplaatsen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van de stukken van het rechtsplegingsdossier oordeelt de Raad dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat: *“Temeer dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde over uw verblijf aldaar. Zo is het opvallend dat u geen enkel recent incident kan vertellen (CGVS 1, p.17, CGVS 2, p.17). U verwijst slechts algemeen naar een aanval op het districtshuis, het sluiten van de school en het overlijden van een jongen uit uw dorp in Kaboel, en stelt nadrukkelijk dat u alleen die incidenten kan opnoemen (CGVS 1, p.17). Nochtans omschrijft u de situatie in uw district als “steeds erger voor ons vertrek” (CGVS 2, p.17) en beweert u dat het zo onveilig was dat u niet mocht buitenkomen van uw moeder (CGVS 1, p.18). Het verbaast dan ook dat u daarvan geen andere voorbeelden kan geven. De incidenten die worden vernoemd van wat er in de nabijgelegen provinciehoofdstad gebeurde, kent u ook niet, volgens u omdat u zelf nooit in Ghazni bent geweest (CGVS 1, p.18) en dat u geen radio of tv had thuis (CGVS 1, p.16,18). U zou zoiets ook niet via uw dorpsgenoten te weten zijn gekomen: u sprak nooit met uw klasgenoten op school en verklaart dat u geen sociaal contact had met mensen (CGVS 2, p.17). Het is evenwel weinig plausibel dat u in Afghanistan 10 jaar lang naar school ging (CGVS 1, p.5) zonder ooit een conversatie met uw leeftijdsgenoten te hebben gevoerd, net zoals u tijdens die 10 jaar toch ooit dorpelingen moet hebben ontmoet als u schoolgaand was. Als u wordt gevraagd hoe u dan wist dat het politiehoofdkwartier was verhuisd, antwoordt u zeer algemeen: “Het was een belangrijke verandering, alle dorpelingen wisten daarvan.” (CGVS 2, p.17). U verwijst naar de school die u bezocht en die een tijdlang gesloten bleef. Deze school werd gesloten door Amin, het districtshoofd, wanneer die tegen de taliban vocht (CGVS 2, p.16,17). In uw eerste gehoor had u daarover gezegd dat de taliban uw school hadden gesloten, en dat het districtshoofd met de taliban moest onderhandelen om de school weer te openen (CGVS 1, p.12,14,17). U verklaarde toen trouwens ook dat commandant Amin de provinciegouverneur was (CGVS 1, p.16), wat niet klopt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde artikel ‘Akbazrada, Muhammad Musa Khan’). Tijdens uw tweede gehoor verwijst u naar commandant Amin als het districtshoofd “toen” (CGVS 2, p.16), iets wat het Commissariaat-generaal kon bevestigen noch ontkennen. Het is eigenaardig dat u zich dan plots een lokaal incident herinnert met Amin, die u in het eerste gehoor tot tweemaal toe de gouverneur noemde. Dat u ondanks uw gebrek aan sociaal contact toch kan preciseren dat er Poolse troepen aanwezig zijn en dat Hezbe Harakat de grootste partij is in uw regio (CGVS 1, p.19), maakt ook een sterk ingestudeerde indruk. U kan zich qua heropbouw slechts herinneren dat er in uw streek een waterpomp is geïnstalleerd*

en dat men 4 à 5 jaar geleden een nieuwe moskee heeft gebouwd (CGVS 1, p.19, CGVS 2, p.17). Het valt op dat deze moskee in aanbouw was op het ogenblik dat u verklaart dat uw vader naar Kaboel is verhuisd. Doorheen uw verklaringen heeft u dan wel blijk gegeven van een zekere kennis van de regio waar u geboren zou zijn, maar een recente verblijf in Jaghato hebt u daarmee geenszins aangetoond waardoor de indruk gewekt wordt dat u zich al geruime tijd samen met de rest van uw familie in Kaboel bevond.”

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, waartoe zij echter in gebreke blijft. De verzoekende partij gaat in op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan zelf, ze herhaalt dat ze haar familie in Turkije verloren heeft en dat haar familie nog steeds vermist is. Dit betoog in het verzoekschrift kan bezwaarlijk als een dienstig verweer beschouwd worden. Ten eerste omdat zowel uit de EASO-rapporten en guidance note als uit het rapport van UNHCR blijkt dat in Afghanistan de veiligheidssituatie regionaal zeer verschillend is. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij drie rapporten neer. Uit voormelde rapporten blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat voor elke Afghaanse burger, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. Daarom is het essentieel dat de verzoekende partij duidelijk de regio waar zij voor haar vlucht uit Afghanistan verbleven heeft ter kennis brengt van de Raad, zodat kan onderzocht worden of de verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van hypothese 1 of 2 uit het arrest “Elgafaji”.

De verzoekende partij slaagt er niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. De verzoekende partij doet met haar betoog immers geen enkele afbreuk aan de talrijke motieven waarop de verwerende partij zich steunt om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden verblijf van de verzoekende partij tot in 2015 in het dorp Deh Ali dad gelegen in het district Jaghato in de provincie Ghazni.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België in het district Jaghato in de provincie Ghazni verbleven heeft, noch dat zij in een gebied in Afghanistan verbleven heeft waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tweemaal door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS